

ct

Necessite que m'ho digues

de
Mafalda Bellido

(fragmento)

(Una dona entra a la grada d'un camp de futbol. Vesteix un abric de color blau verdós o verd blavós. Està asseguda en una localitat i porta entre les mans un marc de fotos. S'alça i mira el terreny de joc. Se'l mira durant una estona)

DONA DE VERD BLAVÓS O DE BLAU VERDÓS

(Cridant cap al terreny de joc)

Estic ací! Ha vingut la iaia a voret!

(La dona se n'adona que hi ha gent a la grada)

Ha canviat molt. Quantes carreteres noves, quants camins per arribar ací. Ha canviat molt, però està bonic. El camp, dic. No creieu, a mi també m'agradava abans. Sempre m'ha agradat, ací estic com a casa. Estem com a casa. Feia molt de temps que no veniem per ací. Bé, que no venia...

(Mira la foto que fins ara no ha sigut visible per al públic)

Ell no ha volgut vindre. Ell no hi ha volgut tornar. Ha dit que preferia quedar-se una ratet a la vora del mar... has sentit? A la voreta de la mar... qué li anem a fer? Ell ara preferix el blau, t'ho pots creure? Ell s'ha tornat un esquiro, a la vellea, i esquiro. Té nassos la cosa. Però jo sí que no, jo ja li vaig dir, li vaig dir a ell i li vaig dir al de dalt, que jo, no m'ho perdria, que jo no m'ho perdria per res del món, que no m'ho perdria ni morta... bé, que no m'ho perd. I ací estic. Com et vaig prometre. Ací estic.

(Mira la gespa de nou)

M'agrada molt el verd. Sempre m'ha agradat el verd. Es nota, eh? Sempre he de dur alguna cosa de color verd. Tots els verds m'encanten, el verd jade, l'aiguamarina, el maragda, el llima, el primavera, el veronés, el trèvol, el verd de la molsa... però on es pose el verd de la gespa, on es pose eixe verd llampant, eixe verd lloro, eixe verd lluent, brillant, màgic, que s'eborren tota la resta. He vist molts colors en aquesta vida, molts matisos del mateix color, massa colors per després tornar-se tot fosc... He vist el verd del blat en el mes de maig i qui haja vist eixe verd ja pot tancar els ulls de per vida. Quan era menuda em quedava embadalida veient com el vent portava de banda a banda les vares verdes del blat, mars verds de blat de bat a bat, ones de verds ondejant els camps d'on un dia vaig fugir. Llàstima que les pedres no es puguen menjar, si les pedres es pogueren menjar, mai me n'haguera anat. Encara enyore el verd del blat, sort que vaig trobar prompte un substitut, sort que vaig trobar la gespa quan vaig perdre el blat.

Encara falta un ratet, però volia arribar amb temps. És important ser puntual, arribar als llocs en el moment just és important, ni molt prompte ni molt tard... En l'equilibri està la virtut, en la mesura està el secret, sempre cal posar de més que de menys... bé eixa no és meua... és del Sr. Floch. Ell sempre deia que cal posar un poquet més de roba al client, cal que li sobre sempre, que no li falte mai. Cinc centímetres no van a cap lloc i faran que el client estiga content i torne, i si torna, qué pasa? Que hi ha feina i si no torna, qué pasa? Doncs que no hi ha feina.

Treballar tota la vida a la millor tenda de teixits de tot Castelló és el que té. No totes poden dir que la seua iaia ha posat un nom al verd, i no un nom qualsevol, no un verd qualsevol. La teua àvia va ser a la que se li va ocórrer anomenar el verd Magdalena o verd Castelló. Això no t'ho he pogut dir mai, perquè de segur que ixen molts dient que és mentida, que si tal, que si Pasqual. Però el que jo et diga, que no se t'oblidi mai, que la teua iaia, va ser la primera... la primera en nomenar el verd Magdalena.

De tant en tant me'l trobe, al Sr. Folch, encara que a voltes no el reconec i és ell el que em saluda abans. Clar que jo el vaig conèixer quan ell era major ja, i ell em va conèixer a mi de joveneta, i jo al cap i a la fi, no he canvitat tant... però clar, si tu elegixes tornar als dotze, té les conseqüències que té: doncs que no et reconeix ni la teua dona, com li passa a ell.

(A la foto)

Tu a callar, no has volgut quedar-te a la voreta de la mar? Doncs a callar, ja he fet prou en portar-te ací. I t'he portat no perquè t'ho mereixes, esquiro!l, t'he portat, perquè vull que la teua néta et tinga a prop quan trepitje per primera vegada aquesta gespa sagrada, quan marque ací el seu primer gol... encara que siga per foto.

Està bonica la gespa... Aquesta no és com la d'abans, ¿eh? En aquesta gespa una cau i no sent cap mal. No com en els camps d'abans. Abans no hi havia diumenge que no acabarem a l'infermeria. Ara es queixen per vici, per vici es queixen, per vici vos queixeu. Que no m'entere jo, que no m'entere que et tires a la gespa per vici, que no m'entere que et queixes per vici.

Recorde una vegada un davanter que va regatejar a tots els jugadors contraris inclús al porter i quan estava davant de la porteria li va fotre una patada tan forta que no es va adonar que en lloc de donar-li a la pilota li donava a una pedra, una pedra més gran que el Gegant de Pedra, i el beneit ni es va adonar. Encara el sent cridar. Per vici, vos queixeu per vici!

Per què em mires així? Està enfadat, el teu iaio. Sí, encara està enfadat. No ha superat que jo volguera quedar-me en els quaranta. Ells et donen a elegir, i jo vaig elegir, així de fàcil. Elegir, just el que no vaig poder fer mai en vida i també havia de renunciar elegir en mort? Per favor, només em faltava eixa. Quedar-te com estas en el moment just de marxar, o elegir l'època més feliç de la teua vida. Tu que hagueres fet? Doncs clar. Jo no volia quedar-me per l'eternitat plena d'arrugues i artrosi, mig coixa i amb la tensió a 19. Que tonta no estic. Jo als quaranta. Plenitud de la vida. Equador de la vida, meitat de la vida.

En l'equilibri està la virtut. Ni molt baixeta com el Sr. Folch, ni molt alta com el teu iaio. Mira que voler quedar-se als vuitanta! Encara diu, és que tinc per girar-li la cara per tota l'eternitat. Ell vuitanta, jo quaranta, així no anem a cap lloc, ell i jo... bé, no vull atabalar-te amb les meues coses que tu ja en tens prou, hui.

Que tu hui has d'eixir per totes. Has d'eixir a menjar-te la gespa, i tot el que s'et fique per davant. Tu hui saltaras al terreny de joc i jo ho veuré. Sé que ho sabras, sé que ho notaràs perquè estaré al teu costat, seré el teu alé, seré la teua suor, la teua alegria i la teua empenta. Estaré al teu costat durant tot el partit, durant tots els partits, trepitxant la gespa amb tu. Quines ganes tenia de tornar, quines ganes tenia de tornar-la a trepitjar! Jo sóc de la gespa i tu també, tu també eres de la gespa, d'aquesta gespa, aquestes coses s'hereten, aquestes coses, són més fortes que l'ADN. En un ratet la trepitjaras tu i jo ho veuré. T'en recordes del que et deia sempre la iaia? T'en recordes? No ho oblides mai.

El teu iaio sempre ha sigut un agonies. No em diu un dia que estava tan cansat que la idea de morir-se no li semblava tan malament? Per vici, el teu avi es queixava per vici, tota la vida per vici.

Tota la vida va fer el que li va donar la gana i de mort també. Va voler jugar al futbol, doncs al

futbol. I jo qué, Pasqualet? I jo qué? Jo també volia jugar al futbol, i en què em vaig quedar? En acompanyar-te a tots els partits i donar-li unes patades quan entrenaveu de tant en tant. Jo també volia estudiar, Pasqual, jo també volia anar a la universitat Pasqual. I en què em vaig quedar, eh? En ser la Senyora de Don Pasqual.

Doncs que sàpigues, que la teua iaia volia fer Camins, jo des de menuda volia estudiar Camins, des que un dia quan ajudava al meu pare a recollir les garbes de blat, vaig vore un home amb un teodolit vaig voler ser *Ingeniera de Caminos, Canales y Puertos*. Aquell home em va dir que aquell aparell meravellós mesura distàncies i angles. Ell mesura distàncies per fer una carretera que arribaria de les muntanyes fins a la mar. I jo vaig voler fer Camins per fer-me tots els camins que jo volguera. Però no vaig poder, no vaig poder perquè les dones ni jugaven a futbol, ni podien estudiar, perquè les dones pobres ni tan sols podíem somiar.

Així que no t'enfades perquè haja tornat als quaranta després de morta. Vaig tornar als quaranta perquè va ser el meu millor any, el millor any perquè tu estaves a Madrid i jo venia tots els diumenges amb els nostres fills a veure el futbol sense tu. Amb el meu berenar la mar d'agust. Hala! Ja t'ho he dit.

Un agonies i un cagat era el teu iaio, perquè més por a morir-se que ell, ningú. I va i el poca solta, quan es mor, quan li donen a elegir, quan li donen temps afegit, quan li donen una segona oportunitat, quan estem al temps del desempat, ell elegeix quedar-se en els vuitanta... tinc per matar-lo o no? Digues. Per tota l'eternitat, tinc per girar-li la cara per tota l'eternitat.

Per això, carinyo, has de jugar, per això has de viure, has de jugar al joc de viure, de viure el joc de jugar, només val la pena intentar allò que pot eixir malament. La vida pot eixir malament, un partit pot eixir malament, però has de jugar. Has de saber que estic ací amb tu.

Una s'ha de cremar, s'ha d'arriscar, ha de traure els peus del test. Has de somiar truites, per tu, per nosaltres, per totes les que no vam poder jugar, ni estudiar, ni viure, ni somiar, has de ficar els peus dins de la galleda, has d'estirar més el braç que la mànega. Sempre has de buscar la lluna en un cove, carinyo. No deixes que et diguen que no pots. No deixes que ningú et faça mal, ni amb les paraules ni amb la mà. Però no deixes de viure, de gaudir, d'embogir.

Has d'embogir. Has d'embogir al camp, al camp i la vida, has de deixar macerar-ho tot, com les olives partides, com el vi, i embogir. Escolta'm, necessite que m'ho digues, necessite que m'ho digues ara quan isques al terreny de joc. Necessite que em digues que recordaràs el que et deia a cau d'orella. Dis-me que no cauràs mai al gris, dis-me que elegiràs sempre els colors. Dis-me que elegiràs sempre el verd. Dis-m'ho. És l'únic que estàs obligada a fer. T'en recordes del que et deia la iaia?

(La dona que vesteix l'abric blau verdós o verd blavós veu alguna cosa a la grada d'enfront)

Pasqual? Mira que és cabut, un poc més i arriba a misses dites. Si ja sabia jo que al cap i a la fi vindria. Pasqual, estic ací! Pasqual, em sents? Des d'ací veurem millor com marca els gols la xiqueta, vine! Pasqual, ací, estic ací... Com m'ha de sentir amb vuitanta si està més sord que un tap de suro. No et mogues, no et mogues que vaig a buscar-te! Santa paciència, si és que tinc per no mirar-li, tinc per no mirar-li a la cara en tota l'eternitat, en tota l'eternitat!

(La dona que vesteix l'abric blau verdós o verd blavós agafa la foto, la guarda i marxa a buscar a Pasqual)

La meua neta porta el número 5. No vos oblideu, el 5.